

РЕШЕНИЕ

№ 12302

гр. София, 09.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34
състав, в публично заседание на 25.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **7281** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „НАДЕЖДА ВИ И СИЕ“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 06, офис 16, представлявано от В. Й. Й., против решение №ПИИ-110/11.04.2024 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалбата на дружеството, срещу Разпореждане с изх. №С230022-125-0381906/15.12.2023г., издадено от Д. К., на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради неправилно приложение на закона. Моли съда да отмени изцяло решението на директора на ТД на НАП С. с което е оставена без уважение жалбата срещу Разпореждане с изх. №С230022-125-0381906/15.12.2023г. Претендира присъждане на направените разноски от адв. К..

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Представя заверено копие на административната преписка и изпълнително дело №22150002873/2015г. по описа на ТД на НАП С.. Моли съда да отхвърли обжалването. Претендира юрисконсултско възнаграждение прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд - София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

В ТД на НАП С., срещу „НАДЕЖДА ВИ И СИЕ“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] е образувано изпълнително дело №22150002873/2015г., за събиране на установени и изискуеми публични задължения. Издадено е съобщение за доброволно изпълнение с изх. №С170022-149-0000769 от 21.01.2017г., в което подробно са посочени задълженията му. Към 21.01.2017г., публичните задължения на дружеството са в размер на 47 345,92 лв. В хода на изпълнителното производство са били наложени обезпечителни мерки с постановления за налагане на обезпечителни мерки и са присъединявани публични задължения с разпореждания за присъединявания. На 07.12.2023г., от страна на публичен изпълнител при ТД на НАП С., е издадено и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С23 0022-022-0091588/07.12.2023г., с което е наложен запор върху вземане от трето задължено лице - ТД на НАП С. по документ с достоверна дата, във връзка с постановено съдебно решение по адм.д. №882/2023 г. по описа на ВАС в размер на 6 160.00 лв. Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0091588/07.12.2023г., е връчено на жалбоподателя на 21.03.2024г. До ТД на НАП С., е изпратено запорно съобщение с изх. №С230022-119-0015721/07.12.2023г. На 14.12.2023г. е постъпило плащане, в размер на 6 160,00 лв. /шест хиляди и сто и шестдесет лева и 0 стотинки/. Сумата в размер на 6 160,00 лв. е разпределена от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с Разпореждане за разпределение с изх. №С230022-125-0381906 от 15.12.2023г. Разпореждане за разпределение с изх. №С230022-125-0381906/15.12.2023г. е връчено на жалбоподателя на 21.03.2024г. Срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0091588/07.12.2023г. и Разпореждане с изх. №С230022-125-0381906/15.12.2023г., издадени от Д. К., на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С. е депозирана жалба с вх. №59-00-227/28.03.2024г., по регистъра на ТД на НАП С., подадена от „НАДЕЖДА ВИ И СИЕ“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 06, офис 16, представлявано от В. Й. Й..

Същата е разгледана по същество от директора ТД на НАП – С., които е оставил жалба с вх. №59-00-227/28.03.2024 г., по регистъра на ТД на НАП С., подадена от „НАДЕЖДА ВИ И СИЕ“ ЕООД, представлявано от В. Й. Й., срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0091588/07.12.2023 г., издадено от Д. К., на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., без разглеждане, като недопустима, поради липса на правен интерес. В останалата част е оставил жалба с вх. №59-00-227/28.03.2024 г., по регистъра на ТД на НАП С., подадена от „НАДЕЖДА ВИ И СИЕ“ ЕООД, срещу Разпореждане с изх. №С230022-125-0381906/15.12.2023 г., издадено от Д. К., на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., без уважение, като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от

ДОПК от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване административен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно представената заповед №1123/10.04.2024г. на директора на ТД на НАП С. и е в предписаната от закона форма. Съгласно разпоредбата на чл. 266, ал. 1 от ДОПК, действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториалната дирекция на НАП, чрез публичния изпълнител, който ги е извършил.

При извършване на задължителната проверка по АПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК съдът констатира, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в хипотезата на заместване), в кръга на предоставените му правомощия (чл. 197 и чл. 266, ал. 1 и чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК), съгласно Заповед №1123/10.04.2024 г. на изп. директор на НАП в законоустановената форма, поради което същият не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По материалната законосъобразност на акта:

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при несъобразяване с материалния закон и в противоречие с целта на закона поради следното.

От представените доказателства по делото е видно, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 07.12.2023г. е било отменено от ПИ, като не е бил осъществен съдебен контрол върху действията на публичния изпълнител по този акт издаден по реда на ДОПК. В АПК не е изрично уреден въпросът с инцидентния (косвен) контрол върху действителността на индивидуалните и общите административни актове. В съдебната практика понастоящем съществува спор относно приложимостта на инцидентния съдебен контрол по отношение на индивидуалните административни актове, ако обаче съдът не осъществи инцидентен контрол върху един унищожаем поради материална незаконосъобразност административен акт, полученният резултат ще противоречи на принципа на законност, прокламиран в чл. 4 АПК, а също и на тази част от принципа за истинност, залегнала в чл. 7, ал. 1 АПК, поради което следва в настоящото производство да се обсъдят всички предхождащи действия на ПИ по повод издаденото разпореждане касаещо разпределение на суми от 15.12.2023г. предмет на проверка в настоящото производство.

Първо една от предвидените в [чл. 198, ал. 1, т. 2 от ДОПК](#) видове обезпечителни мерки е запорът на вземанията на длъжника. Специалните предпоставки към тази обезпечителна мярка са дадени в [чл. 202 от ДОПК](#), като ал. 2 урежда запора върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, което не е банка. Според нормата на [чл. 202, ал. 2 от ДОПК](#) изискването към състоянието на вземане, което се запорира е алтернативно: ликвидно или изискуемо вземане. В случая е достатъчно, вземането да е или само ликвидно - безспорно установено по основание и размер, или само изискуемо, т.е. на което е настъпил срокът на изпълнение. По аргумент от разпоредбата на [чл. 230, ал. 2, предл. 1-во от ДОПК](#) вземането е ликвидно

и изискуемо, когато бъде признато пред публичния изпълнител.Съгласно приложимата правна уредба за тази обезпечителна мярка [чл. 202, ал.2 и 3 от ДОПК](#) запорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки.НАП не е трето задължено лице по смисъла на чл. 202, ал. 2 от ДОПК.Сумите за възстановяване (с изключение на разноси и обезщетения) не се дължат от юридическото лице НАП, още по-малко от съответните дирекции и не се изплащат от техните бюджети. ТД-НАП С. не е трето задължено лице по повод постановени съдебни решения във връзка с издаденият изпълнителен лист на жалбоподателят от 29.03.2023г. по административно дело №9602/2020г. на АССГ и №882/2023г. на ВАС за сумата от 6 160,00 лв. В случая изобщо не е била налице фигурата на трето лице по смисъла на закона, доколкото и постановлението за налагане на обезпечителни мерки, респективно изпратеното запорно съобщение/л.23/,и разпореждането за изпълнение/л.25/,касаещо прехвърляне на сума по сметката за принудително изпълнение, са адресирани от ТД на НАП С. до ТД на НАП С., а не до което и да друго трето лице.В тази насока и постъпленията по сметката за принудително изпълнение не са изобщо с произход реализиране на плащане от трето лице по наложения запор върху вземане на длъжника от това лице,а фактическо нареждане на сумата, дължима на длъжника и жалбоподател за плащане по реда на [чл.519, ал.2 от ГПК](#), вместо по неговата сметка - по сметката за принудително изпълнение.

Второ по делото ответник не представи доказателства,които да удостоверяват,че публичният изпълнител е описал и иззел изпълнителният лист от 29.03.2023г. издаден на „НАДЕЖДА ВИ И СИЕ“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК],както и не представи доказателства за същият да е издаден приемо-предавателен протокол.Разпоредбата на чл.202 ал.4 от ДОПК указва реда за предаване и съхранение на изпълнителните листове,които в случая не бил спазен от компетентният орган на НАП - ПИ. Същевременно,по арг. от чл. 232, ал. 6 от ДОПК, вземанията по изпълнителни листове се изпълняват, като публичният изпълнител се суброгира в правата на длъжника с постановление.Законът изрично урежда случаите, в които длъжникът разполага с изпълнителен лист за вземане като предвижда, че изпълнението върху вземанията по изпълнителни листове на длъжника се осъществява, като публичният изпълнител се суброгира в правата на длъжника с изрично постановление.Липсват по делото доказателства за предаване на процесният изпълнителен лист поради което неправилно компетентният орган на НАП - ПИ, за обезпечаване интересите на фиска, във връзка със събирането на вземанията, се е суброгирал в права на страна по изп. дело №22150002873/2015г.,без да е имал такива т.к. практически не е имало надлежно изземане/предаване на процесният изпълнителен лист по реда на ДОПК.

Трето преди отмяната на разпоредбата на [чл.129, ал.5, т.3 от ДОПК](#), бе предвидена възможност органът да прихване сумите, по отношение на които се предявява искане от лицето, като след отмяната на разпоредбата с ДВ, бр.94 от 2015 г., в сила от 01.01.2016 г. специалният процесуален ред за прихващане или възстановяване на присъдени суми, обезщетения и разноси по ДОПК не се прилага, предвид незабавното действие на новия процесуален закон. В ЗИД на ДОПК, въвеждащ отмяната на [чл.129, ал.5, т.3 ДОПК](#), е отразено, че удовлетворяването на претенциите

за частноправните вземания за присъдени суми, обезщетения и разноски, които не попадат в обхвата на изрично изброените суми за публични вземания по в чл.128, ал.1 от ДОПК, следва да бъде реализирано по общия ред на чл.519 от Гражданския процесуален кодекс или при наличието на предпоставки за прихващане с вземания на НАП от частноправен характер – по реда на Закона за задълженията и договорите, като този разпоредба също не е била спазена.

Всички процесуални действия извършени от публичния изпълнител предхождащи процесното разпореждане са били в нарушение на разпоредбите на ДОПК/постановлението за налагане на обезпечителни мерки, предаване на документи, заповни съобщения/, в резултат на които е било издадено и самото разпореждане за разпределение на суми по изпълнителното дело. Налице е прилагане на закона от ПИ, чрез формалното изпълнение на поредица от процесуални действия, съгласно разпоредбите на ДОПК по отношение на провеждането на принудителното изпълнение против дружеството, без обаче да са били налице законовите предпоставки за осъществяване на тези действия, подробно посочени по горе в решението. В случая следствие на извършените процесуални действия се е достигнато до един противоположен резултат, свързан с неизпълнение задължението на данъчната администрацията по реда на [чл.519, ал.2 от ГПК](#) по повод издаденият изпълнителен лист на жалбоподателят. С оглед изложеното оспореното решение на Директора на ТД на НАП С., следва да бъде отменено, както и самото разпореждане с изх.№С230022-125-0381906/15.12.2023г. на ПИ при ТД-НАП-С..

При този изход на делото на жалбоподателя се дължат разноски – общо в размер на 730,00 лв. от които 50.00 лв. държавна такса и 680.00 лв. адвокатско възнаграждение. По делото от страна на процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Възнаграждението по реда на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Нова - ДВ, бр. 84 от 2016 г., изм. - ДВ, бр. 88 от 2022г.) За процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.

Водим от горното , съдът,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „НАДЕЖДА ВИ И СИЕ“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 06, офис 16, представлявано от В. Й. Й. решение №ПИ-110/11.04.2024 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалбата срещу Разпореждане за разпределение на плащане с изх.№С230022-125-0381906/15.12.2023г., издадено от Д. К., на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., като вместо това постановява:

ОТМЕНЯ Разпореждане за разпределение на плащане с изх. №С230022-125-0381906/15.12.2023г., издадено от Д. К., на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати в полза на „НАДЕЖДА ВИ И СИЕ“ ЕООД, с[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 06, офис 16, представлявано от В. Й. Й. разноските по водене на делото в размер на 730 (седемстотин и тридесет) лева.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК.

съдия: